

Με δύναμη από την Ιταλία και την Τουρκία

ANTONIO MANTZINI

«Τι εποχή κι αυτή»

Εκδόσεις: Πατάκης 2019

μτφρ. Φωτεινή Ζερβού

ΑΧΜΕΤ ΟΥΜΙΤ

«Ομίχλη και νύχτα»

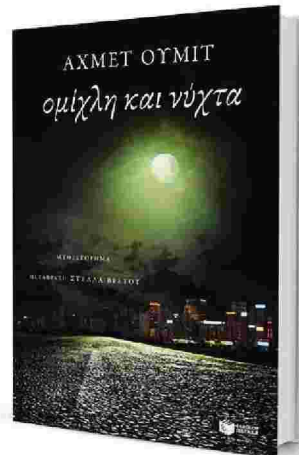
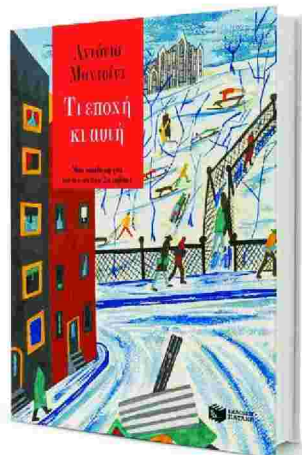
Εκδόσεις: Πατάκης 2019

μτφρ. Στέλλα Βρετού

Της **ΧΡΥΣΑΣ ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ**

Αν εξαιρέσω τον Αντρέα Καμιλέρι, δεν θα έλεγα ότι εκτιμώ ιδιαίτερως τους Ιταλούς συγγραφείς που ασχολούνται με το αστυνομικό είδος. Πολλοί από αυτούς χαρακτηρίζονται για την αφηγηματική αμηχανία και την υπερβολή, προς χάριν του εντυπωσιασμού. Γι' αυτό ήταν ευχάριστη έκπληξη η ιστορία του συγγραφέα, σκηνοθέτη και σεναριογράφου Αντόνιο Μαντσίνι (Ρώμη 1964), ο οποίος μας επανασυστήνεται με ακόμα μία περιπέτεια του αστυνόμου Ρόκο Σκιαβόνε. Ήδη το ελληνικό αναγνωστικό κοινό είχε γνωρίσει τον συγγραφέα όταν κυκλοφόρησαν στα ελληνικά δύο μυθιστορήματά του, η «*Μαύρη πίστα*», 2014, και «*Το πλευρό του Αδάμ*», 2016, όλα από τις εκδόσεις Πατάκι.

Η οικογένεια των Μπεργκέ, βιομήχανοι στην πόλη Αόστα, στη Β. Ιταλία, αντιμετωπίζει πολλά προβλήματα, αν και το σοβαρότερο είναι η εξαφάνιση της κόρης του

Ενα αστυνομικό μυθιστόρημα με αφηγηματική άνεση και χιούμορ και μια πρωτοπρόσωπη αφήγηση για την πολυπολιτισμικότητα της Κωνσταντινούπολης.

βιομηχάνου, της οποίας τα ίχνη κάνονται μυστηριωδώς ένα βράδυ, κατά την επιστροφή της στο σπίτι της από τον χώρο όπου διασκέδαζε με τους φίλους της. Παράλληλα, σημειώνεται ένα αυτοκινητικό δυστύχημα έξω από την Αόστα, με αποτέλεσμα να χάσουν τη ζωή τους

οι επιβαίνοντες, ο Ιταλός οδηγός και ο ρουμανικής καταγωγής συνοδηγός, δύο κακομοίρηδες για τους οποίους κανείς δεν ενδιαφέρθηκε. Τι σχέση μπορεί να έχουν αυτοί οι δύο με την εξαφάνιση της κοπέλας; Και πώς συνδέεται ο αστυνόμος με έναν κατάδικο που καταφέρνει να αποδράσει από τη φυλακή; Ο Αντόνιο Μαντσίνι επιτυγχάνει να φέρει στα μέτρα του την παράδοση που αποδέχεται από τον Αντρέα Καμιλέρι, καθώς και κάποια άλλα στοιχεία που αξιοποιεί μελετώντας τους Σκανδιναβούς συγγραφείς.

Σφιχτά δεμένη ιστορία, γρήγοροι ρυθμοί, αφηγηματική άνεση και χιούμορ. Οι περιγραφές αναδεικνύουν τον τόπο, τις συνήθειες, που έρχονται σε αντίθεση με

αυτές της Ν. Ιταλίας. Διαβάζεται απνευστί. Μόνο ο τίτλος το αδικεί.

Ο Αχμέτ Ουμίτ (Γκαζιαντεπ Τουρκίας 1960-) είναι καταξιωμένος συγγραφέας, από τους πλέον ευπώλητους στη χώρα του. Το «*Ομίχλη και νύχτα*» κυκλοφόρησε στα ελληνικά πρώτη φορά από την Ωκεανίδα το 1999, σε μετάφραση της Στέλλας Βρετού. Στα Γράμματα εμφανίστηκε το 1989, με την έκδοση μιας ποιητικής συλλογής και, αφού ακολούθησε η έκδοση άλλων έργων του, το 1996 κυκλοφόρησε το «*Ομίχλη και νύχτα*», μυθιστόρημα το οποίο ενέπνευσε τον σκηνοθέτη Τουργκούτ Γιασαλάρ που μετέφερε την ιστορία του στον κινηματογράφο.

Μερικοί εντάσσουν το έργο του Αχμέτ Ουμίτ στο αστυνομικό είδος, αν και δεν είναι, εφόσον δεν αρκεί η ύπαρξη ενός αστυνομικού ή επιθεωρητή για να μετατραπεί ένα έργο σε αστυνομική ιστορία. Τα μυθιστορήματά του είναι πολυσχιδή και πολυεπίπεδα, προβάλλουν την πολυπολιτισμικότητα της Κωνσταντινούπολης, την οθωμανική ιστορία και τις σχέσεις που αναπτύχθηκαν μεταξύ των λαών της Βαλκανικής, την κοινωνική διάρθρωση της χώρας, τις συνήθειες, τις αντιθέσεις που χαρακτηρίζουν τους κατοίκους της μητρόπολης. Ακόμα και οι λεπτομέρειες που χρησιμοποιούνται από τον συγγραφέα εμπλουτίζουν

τις γνώσεις μας για έναν λαό που κατοικεί δίπλα μας, αλλά δεν τον γνωρίζουμε. Μάλιστα, δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις κατά τις οποίες αναδεικνύονται οι μειονότητες, κυρίως η ελληνική, οι οποίες θεωρούνται από τον ίδιο αναπόσπαστο τμήμα του ιστορικού και πολιτιστικού καμβάρ της Πόλης και της χώρας.

Όταν ο Σεντάτ, πράκτορας των τουρκικών μυστικών υπηρεσιών, γίνεται στόχος και δέχεται επίθεση από αγνώστους, μια σειρά από δημόσια και ιδιωτικά θέματα έρχονται σταδιακά στο φως. Η ερωμένη του εξαφανίζεται και οι έρευνες της αστυνομίας στρέφονται σε πολιτικές οργανώσεις που βρίσκονται διαρκώς σε διαμάχη με τον νόμο και την τάξη. Τα πράγματα περιπλέκονται όταν η κυρία Ελένη και η κόρη της, η Μαρία, βρίσκονται στον κυκλώνα των αντιπαραθέσεων, ενώ παράλληλα αναδεικνύονται και άλλα πρόσωπα, ήσσονος σημασίας, που ωστόσο διαγράφουν τον χαρακτήρα της πόλης.

Η πρωτοπρόσωπη αφήγηση, που αναπτύσσεται και επεκτείνεται σε τόπους και τοπία, σε διαφορετικά πρόσωπα τα οποία ακτινογραφούνται, δημιουργεί σχέσεις οικειότητας με τον αναγνώστη, που απολαμβάνει κάθε στιγμή αυτής της κατά τα άλλα δαιδαλώδους ιστορίας.

